

Bisbe Pardo: “Mesures de llibertat, capacitat de perdó i necessitat de diàleg”

Dm, 29/10/2019 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Homilia de la solemne Missa Major de Sant Narcís

Catedral de Girona. 29 d'octubre de 2019.

Francesc Pardo, bisbe de Girona

Bisbe Carles, consell Episcopal, rector de la basílica, degà i membres del Capítol de la Catedral, preveres, diaques, seminaristes, acòlits. Germanes i germans.

Una salutació cordial i agraïda a les nostres autoritats: Sra. alcaldessa i regidors/es, delegat del govern, subdelegat del govern, president i diputats de la Diputació, diputats al Parlament, al Congrés, comandaments dels cossos de seguretat i servei, i altres autoritats. Som conscients que com a representació dels ciutadans participeu d'una celebració cristiana, però que alhora és expressió d'una fe que ha configurat de moltes maneres la vida de la nostra ciutat i del nostre bisbat.

1. Què ens suggereix la Paraula de Déu proclamada?

En aquesta festa del nostre patró, sant Narcís, acabem de proclamar la Paraula que Déu ens ha adreçat, de la qual Narcís fou un testimoni fidel i per això és proclamat sant i model.

Subratllo algunes indicacions amb la finalitat que sigui avui acollida per nosaltres.

Hem escoltat:

«Per la vostra gran bondat i per amor del vostre nom m'heu alliberat». «Vaig recordar-me de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre Vós que allibereu els qui esperen en Vós i els salveu dels qui els volen fer mal». Alliberament, ser alliberat és l'experiència fonamental de l'amor de Déu.

«Tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu». Creure en Jesús és l'actitud fonamental.

«Si estimem Déu i complí els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu». Estimar Déu i estimar els altres, les persones, és la verificació de la nostra condició de cristians.

«Us perseguiran, no admetran el vostre ensenyament perquè porteu el meu nom». Cal afrontar la persecució i la incomprensió per portar el nom de crist.

2. El deixeble de Jesús, el cristià, creu i confia en ell

«Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix la seva trobada personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia sense parar». Paraules del papa Francesc. (Evangeli Gaudium, 1.3).

Sense l'experiència d'aquesta trobada personal amb Jesucrist, la fe i la vida cristiana no es poden sostenir. Sense l'experiència gratificant de la presència i l'acció de Jesucrist en cadascú, la fe es pot reduir només a una ideologia o a una moral.

Això ens demana la comunicació personal i comunitària amb el Senyor, la pregària; ens demana la celebració de l'Eucaristia, de la Penitència i dels altres sacraments quan s'escaigui. També ens demana formació i testimoniatge.

Sense aquesta experiència de trobada personal i confiança en Jesucrist no viurem la joia de la fe. Si afirmem les veritats de la fe, si ens esforcem per viure amb coherència els manaments i l'Evangeli... és com a resposta a la trobada amb Jesucrist. Si no es viu aquesta experiència, la fe s'afebleix, emmalalteix i desapareix.

3. El deixeble de Jesús, el cristià, se sent estimat per Déu i l'estima

«Déu és amor... L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos» (1 Jo. 4, 8.10), afirmen sant Joan i tota la història de la salvació, especialment el Nou Testament, que és la revelació d'aquest amor que ofereix la vida i la salvació.

Cal creure i viure amb convicció que Déu m'estima d'una manera única, fidel i respectuosa amb la meua llibertat. Això significa que coneix els meus sentiments, pensaments, inclinacions, els moments de joia i de dolor; em coneix més bé que jo mateix.

Jesús, abans d'anunciar el gran manament de l'amor a Déu i l'amor als altres, ens comunica la Bona Notícia de l'amor del Pare. És molt important estimar Déu, però el que és més decisiu és acceptar que Déu m'estima. El cristià ha de viure aquesta experiència de l'amor de Déu, de sentir-se estimat per ell. Potser perquè aquesta no és l'experiència de Déu, alguns no hi creuen, o l'han apartat de la seva vida.

4. El deixeble, el cristià, estima els fills i filles de Déu

El cristià sadollat de l'amor de Déu estima els altres, a tota persona, començant per les més properes, les que cada dia o sovint fan amb ell el camí de la vida.

El cristianisme és la religió que estima no només els propers, sinó l'actitud religiosa i humana que estimula a convertir en propers i persones amb nom i rostre aquells que ho necessiten.

Estimar ens exigeix ser molt responsables en l'àmbit familiar, siguem pares, fills, avis o altres familiars.

Estimar és cercar sempre el bé de l'altre, malgrat que això també signifiqui la correcció fraterna.

Estimar es concreta alhora en l'exercici de les responsabilitats professionals, laborals i ciutadanes. Desitjo subratllar la responsabilitat en l'exercici de la professió. Exercir la pròpia professió i/o vocació ens exigeix preparació, coneixements, competència, esforç, fidelitat a l'empresa o als qui oferim els nostres serveis, o a les persones, o a la societat. Estimar també ens fa responsables o corresponsables del bé comú dels ciutadans. Tenim la temptació de l'individualisme, de reclamar els propis drets, però una ciutat no s'edifica, ni es manté, sense que els qui governen i els ciutadans compleixin amb els seus deures.

5. El deixeble, el cristià, és alliberat i allibera

L'experiència de ser alliberat ha de ser viscuda pel cristià, pel deixeble de Jesús. Qui no desitja ser lliure? Volem ser lliures, però ens adonem que la nostra llibertat està molt condicionada. Constatem que estem sotmesos a diversos mals, a limitacions personals, a la nostra història, a la convivència en societat. Però sobretot nosaltres, cristians, anomenem «pecat» el mal que trenca la relació amb Déu, amb els altres, amb nosaltres i amb l'entorn.

D'aquest esclavatge potser sovint no en som conscients, i és el pitjor. El cristià precisament conscient de l'amor de Déu pot sentir-se alliberat amb la condició de demanar i rebre el perdó. Alliberat en el seu ésser més profund és capaç de viure i afrontar amb llibertat i responsabilitat les situacions difícils que se li presentin.

Sant Narcís, en el pensament popular, està unit a l'alliberament amb el fet, llegendari o no, de les mosques alliberadores. El cartell de fires d'enguany ho mostra molt bé: sant Narcís avui dirigint la mosca alliberadora.

Per això la pregunta és: de quins mals avui ens cal ser alliberats? De tot allò que ens deshumanitza, ens esclavitza i posa en perill la nostra dignitat i la de tota

persona.

Alliberats de les incoherències que podem viure com a cristians. Alliberats de pensar només en els béns materials com a única finalitat de la vida oblidant els béns de l'esperit.

Alliberats de no respectar els drets humans i de cercar la solució dels problemes per mitjà de la violència.

Alliberats d'esdevenir ciutadans sense ser responsables dels nostres deures o de regir la ciutat sense respondre a les veritables necessitats dels ciutadans.

Alliberats de menystenir els altres i especialment els qui pensen diferent.

De la temptació de l'individualisme que sempre engrandeix el Jo i no té en compte el tu i els altres.

Dels nostres prejudicis en relació als qui són diferents, als immigrants, als forasters.

I de les situacions que ens impedeixen esdevenir lliures de tot esclavatge.

Tanmateix, el qui se sent alliberat ha de convertir-se en alliberador dels mals de les persones. Per això primer cal estar molt atents a tot allò que fa mal i fereix les persones, especialment les que tenim al nostre costat. Sovint m'he de preguntar: què fa patir i necessiten els qui formem la família? Què fa patir els veïns i amics? Què fa patir i necessiten els ciutadans? Què fa patir i sofreixen aquells que són més vulnerables i no poden participar del benestar que vivim? I després ens cal actuar en la mesura de les nostres possibilitats. Com a cristians també podem demanar que l'alliberament s'ofereixi als dirigents polítics i líders socials condemnats amb penes de presó i d'inhabilitació. La misericòrdia no va contra la justícia, sinó que la perfecciona, la humanitza, i és la màxima expressió de la saviesa. I ara la misericòrdia té noms: mesures de llibertat, capacitat de perdó, necessitat de diàleg, afermar la convivència.

El cristià és alliberat i allibera.

6. El deixeble, el cristià, afronta la persecució i la incomprensió

El cristià, el deixeble, haurà d'afrontar la persecució i la incomprensió. Hem escoltat les paraules de Jesús: «El servent no és més que el seu amo. Així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres».

Entre nosaltres avui no sofrim una persecució declarada i violent, gràcies a Déu, però sí que sovint els cristians ens podem sentir ofesos per expressions, espectacles, exposicions, calúmnies i altres fets. Certament ens cal defensar la llibertat d'expressió, però aquesta llibertat té un límit, que és el respecte a la dignitat de la condició personal i a les creences. I en alguns moments el que s'ofereix no són opinions, sinó insults, mofes, acudits sectaris... Cal sofrir amb constància i fortalesa les proves a semblança de sant Narcís i tants altres màrtirs de Crist.

L'Eucaristia

En l'Eucaristia, acollim el Senyor, pa viu baixat del cel per donar vida al món, i li supliquem: Senyor, que confiem en Vós, que ens sentim estimats i estimem, que siguem alliberats i alliberadors i afrontem amb fortalesa les dificultats per ser els vostres deixebles, a semblança dels màrtirs, i molt especialment de sant Feliu i de sant Narcís.